

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti
za može in žene,
ki se znajo tako kot ti približati tistim,
od katerih vsi bežijo.

Zahvaljujem se ti za vse tiste,
ki živijo med gobavci,
da podarijo nasmeh in nežnosti ljudem,
ki si jih jaz ne upam pogledati.

Zahvaljujem se ti za vse tiste,
ki živijo v terapevtskih skupnostih
in vlivajo mladim pogum,
da bi spet našli veselje do življenja.

Zahvaljujem se ti za vse tiste,
ki živijo z obolelimi za aidsom,
da se ne bi čutili zapuščeni
od ljudi in od Boga.

Gospod Jezus, zahvaljujem se ti
za može in žene,
ki brez publicitete in brez hrupa dokazujejo,
da je mogoče hoditi za teboj.

Jaz nisem kakor oni, Gospod,
ne znam iti dlje kakor do prijateljev.
Zahvaljujem se ti za te ljudi.
Dajejo mi upanje,
da te bom uspel bolj ljubiti,
bolj ljubiti vse ljudi.

Tonino Lasconi, 365 + 1 dan s teboj

*Gospod, preizkusil si me
in me poznaš.
Poznaš moje sedenje in moje vstajanje,
od daleč razumeš moje misli.
Ps 139, 1-2*

Vsebina

- Uvod
- Osrednja tema: **POBOŽATI TIGRA**
- *Utrinek*: *Ena izmed božjih otrok*
- **Medsebojni odnosi**: Sreča enega - 3. del
- **Skupina SRCE v javnosti**
- **Ustanovitev skupine SRCE DOLENJSKA**
- **Tema zadnjega srečanja**: Pomen duhovnosti pri zdravljenju notranjih ran
- **Odmevi**: Adventna delavnica
Silvestrski pohod
Kraški rob 2008
- Koledar prireditev v februarju in marcu
Duhovne vaje za razvezane
- **Za vas smo prebrali**: Na pomoč! Moj moški je fantek!
- Oglasi, obvestila

Uvod

Preživeli smo božične in novoletne praznike ter se obogatili s številnimi izrečenimi dobrimi željami podali v novo leto. Kako iskreni smo bili v izrečenih željah in kako smo verjeli v nam namenjene tople besede in objeme? Nas še grejejo spodbudne misli ali smo že globoko v svojih problemih?

Današnja osrednja tema nas vabi, da poiščemo radosti v drobnih stvareh, da se iskreno veselimo bližnjih in jim znamo to pokazati tudi s prijateljskim stiskom roke, objemom. Kako težko je včasih to storiti - bodisi zaradi splošne slovenske zadržanosti ali zato, ker so nas k temu privedle izkušnje. Vse prevečkrat dopustimo, da nas grenke izkušnje in neprijetni dogodki zaprejo v kalup, ki ne dopušča izkazovanja čustev. Kako žalostno lahko postane to zapiranje v navidezno varni oklep, v katerem nas nihče ne bo mogel prizadeti ...

Morda pa bo letos le kako drugače? Zima se je potuhnila, nenavadno topli dnevi bodo vsak hip prisilili naravo k prebujanju. Sledimo ji! Ne bojmo se pokazati, da imamo kljub vsemu radi druge ljudi. Naj se v postu odpovemo negativnim mislim in zameram, podarjajmo drug drugemu veselje! Obilo topline vam želim v prihajajoči pomladi.

Helena

Draga sestra, dragi brat v Kristusu! Želim te spomniti na droben trenutek tvojega vsakdanjega življenja, v katerem je skrita sreča ali, če hočeš, Sreča. Na zadnjem steklu avtomobila sem prebral nalepljen napis: *Ali si danes že objel svojega otroka?* Zamislil sem se.

Nežnost dotika. Toplina bližine. Govorica telesa. Naučiti se dotikati pomeni deliti življenje. Objeti pomeni razdeliti z nekom. Naklonjenost in ljubezen se otipljivo uresničita. Tako preprosto je in zelo hvaležno sprejememo. V resnici tako malokrat pobožamo. Morda smo Slovenci in Slovenke pri tem še malo bolj zadržani in plašni. Dobro je, da nas nekdo večkrat spomni na to.

Dotakniti se drugega nas veliko stane. Morda zaradi otroške sramežljivosti, ki jo nosimo v sebi. Morda nas je strah pohujšljivih nevarnosti, o katerih so nam pridigali. Morda se bojimo, da bi se v nas prehitro prebudila čustva, ki pospešijo intimnost. Morda pa slutimo, da je zaklad, ki ga imamo, dragocen in se ga zato ne upamo kar tako razsipavati. Dejstvo je, da svoji koži ne zaupamo. V življenjski izmenjavi z drugimi se varujemo zdravega dotika. Kožna izoliranost. Zaradi številnih krem, s katerimi se ščitimo, naša koža ovane brez človeškega dotika. Prezgodnje gube.

Kako se vaditi v spoštljivem in podarjajočem dotiku? Lahko začnemo z naravo. Tudi njej je vseč dotik. Dotaknite se rastlin, pobožajte rožo, objemite drevo. Tudi rastline imajo kožo, čutijo dotik in cenijo ljubezen. V konicah prstov, ki so ustvarjeni za dotik, začutite delikatno sestavo lubja živega drevesa. Nežno pobožajte odprt cvet vrtnice ali kakšne druge rože. Položite svojo dlan v rosno mlado travo - življenje se dotika življenja. Ko se to zgodi v medsebojnem spoštovanju, se poraja življenje.

Živali so že bližje. Mehka dlaka muce, vdanost psa in pokončnost konja. Viktor Hugo je zapisal: "Bog je ustvaril mačka zato, da bi človek lahko pobožal tigra." Čudovita domišljija. Lahko ji dodamo praktični nasvet: pobožajmo žival, da se naučimo pobožati človeka. Kajti človek je nevarnejši od tigra. Človekova bližina, intimnost in objem. Učimo se dotika ob naših najbližjih. Urimo naše roke. Poskusimo biti nežni. Od blizu okusimo, kako življenje prebudi življenje.

Naj nas to izkustvo uči prebujati življenje v medčloveških odnosih. Naj napisi na zadnjih oknih avtomobilov učinkovito spominjajo vsakega izmed nas, naj ne izpustimo dneva, ne da bi objeli svoje otroke, vnuke ali najbližje.

Utrinek:**Ena izmed božjih otrok**

Zgodba iz knjižice Boža Rustje: Zgodbe za srečo v družini

Nekega zimskega jutra je majhen deček postopal pred vrati pekarnice ter se prestopal in poskakoval, da bi ogrel svoje boste noge. Žena, ki je šla mimo, je videla premraženega otroka in srce ji je zastalo. Oblečen je bil samo v lahke jopiče, noge je imel boste, zunaj pa je vlekel hladni veter.

»Kje imaš čevlje, fant?« je vprašala. Deček ji je odgovoril, da jih nima. »Potem pa pridi z menoj. Morda se bo našel kakšen par zate,« je dejala žena. Peljala ga je za roko in ga odpeljala v stanovanje v bližini ter mu prinesla par čevljev in topli jopič.

Ko sta spet prišla na ulico, je bil deček tako vesel, da se je brž spustil v tek. Stekel je proti domu, da bi svojim pokazal, kaj je dobil. Toda naenkrat se je ustavil, se hitro obrnil in pritekkel nazaj h gospe. Zahvalil se ji je, potem nekoliko mahoval, nazadnje pa dejal: »Gospa, ali vas lahko nekaj vprašam? Gotovo ste žena Boga, a ne?«

Ženi je šlo na smeh, ko mu je odvrnila: »O ne, ne. Jaz sem le Božji otrok.«

Deček pa je v otroški preprostosti pomodroval: »Saj sem imel prav, ko sem pomislil, da ste z njim v sorodu.«

* * * * *

Ali lahko ljudje iz našega obnašanja ugotovijo, da smo v sorodu z Bogom?

Nasprotje samotnosti ni skupnost, ampak bližina.

(R. Bach)

Mnogi ljudje živijo v tako imenovani popolni, »urejeni« družini, vendar med člani zeva oceanska razdalja in boleča tišina. Fizično, na videz, niso sami. Ko se mi včasih srečujemo z osamljenostjo, jim morda zavidamo. Tudi zato, ker smo naravnani tako, da se ukvarjamo s tistim, kar si mislimo, *da nimamo*, hkrati pa prav zato spregledamo, kaj vse *imamo* in nam je v življenju podarjeno! Si želite prisotnosti nekoga, ki mu ni mar za vas, samo zato, da lahko rečete, da »niste sami«? Ali pa ste morda lahko *hvaležni* za pogum, s katerim se v življenju soočate, ter *imate* pri tem svobodo in neodvisnost?

Osebnostno smo odgovorni in prosto izbiramo, kako se bomo naravnali do ljudi in dogodkov v našem življenju. Vsakdo izmed nas jih sam obarva in se odloči, ali jih bo imel za »dobre« ali »slabe«, dokler ne spozna, da so stvari v našem življenju »takšne, kakršne so«: niso dobre niti slabe! Sami jih določimo za zaželene ali nezaželene - zato se med seboj tudi razlikujemo: kar nekdo vidi kot krizo, drugi sprejme kot priložnost! Smrt gosenice je rojstvo metulja. Pa tudi: seme mora umreti, da bi skalilo. In kaj je zdaj tukaj tisto, kar je dobro ali slabo?

Ko se boste počutili zapuščene in osamljene, pomislite, koliko v vsakdanjem življenju resnično izkoristimo priložnosti, da bi bili blizu ljudem, ki nas obkrožajo? Ali se posvetimo drug drugemu in prisluhnemo, kar nam pripoveduje drugi? Ste kdaj morda tudi sami okušali, kako je, če te kdo vpraša *Kako se imaš?*, pa ga vzameš resno in začneš razlagati, kako si. Toda sredi stavka se zaveš, da te ta drugi sploh ne posluša in da te je prekinil, preden ti je uspelo izpovedati del tistega, kar te tare in preplavlja. Ste kdaj zalotili samega sebe, da ste, ob tem, ko ste postavili vljudnostno vprašanje *Kako si kaj?*, sogovorniku hitro vskočili v besedo in mu začeli razlagati o svojih rečeh, ne da bi prisluhnili njemu? Vsem se nam to dogaja. Živimo drug mimo drugega, zaposleni z lastnim življenjem. Verjamemo, da smo središče sveta, in tako tudi ravnamo - tudi če se tega ne zavedamo. To je v človeški naravi. Vidimo predvsem sebe: »moje« prikrajšanosti, »moja« razočaranja, »moje« bolečine in omejitve, in se s tem poistovetimo. Hkrati se jih oklepamo in kako si jih samo lastimo! Če bi se resnično posvetili drugim, bi vsaj za tisti kratki čas lahko pozabili nase, se predali in posvetili drugemu.

Poskušajte večkrat dati drugim, kar si želite, da bi prejeli sami. Pokličite znanca ali prijateljico, s katerima se že dolgo niste videli ali srečali. Povejte jima, da ste se ju spomnili. Povabite ju v galerijo ali na sprehod. Povejte jima za dobro knjigo, ki ste jo prebrali. Telefonirajte jima, ko gledate kakšno oddajo po televiziji in vas je prešinilo, da bi morda tudi njiju veselilo pogledati jo. Opozorite ju na kak članek v časopisu. Razveselite ljudi, ki jih poznate, tako kakor si želite, da bi drugi razveselili vas. *Vendar ne pričakujte nič za povračilo!* Nagrada vrline je vrlina sama! Naredite vse to preprosto zato, ker ne morete drugače! Lilija je lepa in dehti za vse. Tudi za tiste, ki jo spregledajo in ne zaznajo njenega opojnega vonja. Takšna je, ker je to preprosto v njeni naravi. Sonce sije in nas greje, če smo hvaležni ali ne. In sije na vse - brez razlike ...

Eno najlepših zadoščenj v življenju je, da nihče ne more iskreno pomagati sočloveku, ne da bi s tem pomagal sebi, je zapisal Emerson. Zato tudi velja resnica, da Boga srečamo lahko šele, ko se odpovemo sebi. Ko nase in na svoje težave pozabimo ter se posvetimo drugim. Ne le svojim otrokom, če živijo z nami, temveč tudi znancem, sodelavcem, sorodnikom in prijateljem, če jih imamo ... Mimoidočemu, ki nas kaj vpraša, prodajalki v trgovini, vozniku avtobusa ... Le če se urimo v tem, da smo zbrani v trenutku življenja, ki je tukaj in zdaj, in ne dovolimo mislim, da nas zadržujejo v preteklosti ali prenesejo v negotovo prihodnost - resnično živimo, sicer vedno znova zamudimo sedanji trenutek, ki edini *je!*

Zazrite se vase in si iskreno odgovorite, ali si ne prizadevate tisočkrat na dan biti »Napoleon« in delati več stvari hkrati: pogovarjate se po telefonu, poslušate hkrati radio (ali gledate TV) in pospravljate po hodniku

razmetane copate; zajtrkujete in berete dnevni časopis, hkrati pa poslušate poročila; čakate na avtobusni postaji in razmišljate, kaj se je dogajalo v službi ali kaj boste delali, ko pridete domov ... Pri nobeni od omenjenih stvari niste zraven – saj so naši možgani ustvarjeni tako, da smo naenkrat lahko navzoči samo pri eni stvari. Ko se naučimo disciplinirati svoj um (sebe) na tak način, se v teh trenutkih zbranosti lahko zavemo božjega delovanja in poglobimo zavest o tem, da nikoli nismo sami!

Neka zgodba pripoveduje o učencih, ki sta se hvalila z modrostjo in veščinami vsak svojega učitelja. Prvi je rekel: »Moj učitelj se lahko spremeni v kakršno koli cvetlico ali žival! Kaj zna pa tvoj učitelj?« Pa je odgovoril drugi: »Moj učitelj pa jé, kadar jé, spi, kadar spi, in hodi, kadar hodi!« Kako preprosto! boste pomislili. Kar poskušajte.

Od jutri bom žalosten, od jutri.
Danes pa bom zadovoljen:
čemu bi bil žalosten, čemu?
Zakaj piha tako močan veter?
Zakaj bi se danes vznemirjal zaradi jutri?
Morda bo jutrišnji dan dober in jasen.
Morda bo jutri sijalo sonce.
Nobenega razloga za žalost ne bo.
Od jutri bom žalosten, od jutri.
Danes, danes pa bom zadovoljen;
Na vsak grenak dan pa bom rekel:
Jutri bom žalosten.
Ne danes.

Pesem je leta 1941 napisal neznan fant v nekem getovskem taborišču.

SKUPINA SRCE V JAVNOSTI

V sredo, 12. 12. 2007, je bila na sporedu TV-oddaja **Sveto in svet**, v katero smo bili povabljeni člani skupine SRCE p. dr. Viljem Lovše, Vilma Moderc, Tomaž Zupanc in Helena Reščič ter s. Veronika Verbič, voditeljica družinskega centra MIR v Mariboru. Spregovorili smo o doživljanju praznikov po razvezi ter v pogovoru predstavili pomen in delovanje naše skupine. Oddajo je vodila novinarka Mateja Šetinc. Na voljo je DVD, če bi si oddajo morda kdo rad ogledal.

V torek, 15. 1. 2008, smo na sestanku odbora skupine SRCE sprejeli naslednje sklepe:

1. **Program za naslednje leto** bi bilo treba **oblikovati že junija**, pred počitnicami.

Če nas bo v skupini SRCE zanimalo predavanje ge. Darje Škraba Krmelj, se bomo spomladi 2008 obrnili nanjo (v maju oz. juniju izdelujeta z možem program za sezono 2008/09 in jima še lahko povemo svoje "želje"). V program in v zgibanko za leto 2008/09 bi dali tudi romanje skupine SRCE v Oglej v soboto, 6. septembra 2008. Po dozrajšjih pogovorih naj bi p. Vili zaradi strokovnega vodenja vzpostavil stik z g. Petrom Vencljem. Če domena še velja, bo treba pred dopusti zbrati prijave, naročiti avtobus ter določiti nekoga za organizacijo.

2. **Dobre teme in predavatelje** bi si morale **izmenjati vse skupine** – tudi tista na Otočcu - Šentpetru (nekateri smo se udeležili prvega srečanja te skupine) in nova, ki se pripravlja za župnije Zalog, Polje in Fužine. Z navzočnostjo bomo podprli zagon nove ljubljanske skupine.

3. Člani vseh skupin naj bi imeli **svojega predstavnika v odboru skupine Srce** pri Sv. Jožefu za povezavo. Skupine bi se povezovale na izletih, letovanju, delavnicah, duhovnih vajah in s skupnim glasilom.

4. Prvič pripravljamo za skupino Srce **poletni teden v Trenti** v domu Karitas - od **6. do 13. julija**, priprave pa vodi **Božena Opara**. Za pripravljalni odbor so bili predlagani: Vilma Moderc, Bernarda Rifel, Eli Lavrič, Helena Škrlep, Tomaž Rozman in Tone Debeljak. Doslej se je na letovanje prijavilo 16 odraslih in 12 otrok, torej dva manj od postavljene meje 30 ljudi.

Poletni teden v Trenti bomo kljub temu pripravili, kajti menimo, da se bo prijavil še kdo iz novih skupin. Ker moramo zagotoviti plačilo za najem doma, naj bi vsi prijavljeni najpozneje do februarskega srečanja 25. 2. plačali prispevek za **prenočitev** (odrasli in otroci plačajo enako, po 24 evrov (6 x 4 evre). Prispevek za **hrano** pa bi plačali do junijskega srečanja, in sicer: odrasli 24 evrov (6 x 4 evre), prvi otrok 12 evrov (6 x 2 evra), drugi in vsak nadaljnji otrok 6 evrov (6 x 1 evro). Kdor more, naj bi prispeval več, da bodo pokriti stroški za udeležence v finančni stiski.

5. Cvetka Videnič je pripravila finančno poročilo za preteklo leto. Zdaj imamo v blagajni 426,19 EUR, zbranih iz prostovoljnih prispevkov. Denar potrebujemo za pokritje najnujnejših stroškov (prostora, morebitnih honorarjev predavateljem in organizacijo).

Vsem darovalcem Bog povrni!

SKUPINA SRCE DOLENJSKA

Pripravila: Alenka Tomc

Dolenjsko Srce

Na Otočcu pri Novem mestu smo se ločeni in razvezani začeli zbirati v samopomočni skupini SRCE Dolenjska. Naš duhovni vodja je tamkajšnji župnik g. msg. France Dular, ki nas je sprejel z odprtim srcem in nas podpira, za kar se mu iz srca zahvaljujemo. Srečanja imamo enkrat na mesec, in sicer na petek, ki je po 20. v mesecu, po večerni maši, ki se pozimi začne ob 18. uri.

Imeli smo že dve srečanja. Na prvem se nam je pridružilo nekaj članov matične skupine SRCE, ki so nas bodrili, in p. Vili Lovše, ki nas je seznanil s smernicami in načinom dela skupine. Hvala! Drugo srečanje smo imeli v decembru. Vsak je vzel iz jasic eno figurico in ob opornih vprašanjih v tišini razmišljal o božiču. Nato je, če je želel, podelil svoje občutke z drugimi člani skupine. G. Dular je bil med tem na razpolago za sv. spoved.

Naslednje srečanje bomo imeli 25. 1. 2008; medse smo povabili Simono Hiti, članico ljubljanske skupine SRCE, ki nam bo predavala o pomenu duhovnosti pri zdravljenju notranjih ran.

V naslednjih mesecih bomo obdelovali gradivo, ki ga je priredila Vilma Moderc, in sicer o zdravljenju z božjo besedo. Občasno se bomo, kadar nas bo tema srečanja še posebno pritegnila, pridružili matični skupini v Ljubljani. Prav tako se bomo udeleževali skupnih izletov po načrtu skupine SRCE.

Na koncu našega prvega srečanja je ena izmed udeleženk rekla: »Nocoj sem prvič začutila, da v Cerkvi nekam spadam.« Lepo ste vabljeni vsi razvezani in ločeni, ki vam je Otočec bližji kakor Ljubljana, da se nam pridružite. Za več informacij sem vam na voljo po tel. št. 051/322 969 ali e-pošti alenka.tomc@krka.biz.

Na novembrskem srečanju skupine, 26. 11. 1007, sem predstavila del svoje zaključne naloge iz Šole za poslanstvo, modul: Duhovno spremljanje, z naslovom *Pomen duhovnosti pri zdravljenju notranjih ran*.

Vedno sem se spraševala o smislu življenja, o pomenu, ki nam ga prinašajo naše odločitve, ljudeh, ki jih srečujemo, o stvareh, ki nas presegaajo ... Prepričana sem, da smo duhovna bitja, ki se moramo izraziti v materialnem svetu in v odnosih z drugimi ljudmi, da uresničimo svoj življenjski smisel. Na podlagi izkušenj, ki si jih pridobimo, naše osebne drže, naravnosti, najglobljega hrepenenja po Božjem v nas, poteka duhovni proces, ki mu pravimo duhovna rast.

Pri tem človekovem razvoju se med sabo prepletata duhovnost od zgoraj - ta se ukvarja z ideali, ki si jih postavljamo za vzor in nam pomagajo, da v svetu bolje delujemo - in duhovnost od spodaj, ki je pot k resničnemu jazu. Ta duhovnost pomeni, da iščemo Boga v svojih ranah, strasteh, odvisnostih, boleznih in nemoči. C. G. Jung velikokrat omenja, da gre pot postati človek prek sestopa v spodnji svet, v nezavedno. Psihologija uči, da se nihče, ki se ni spustil v lastno temo, v nezavedno, ne more povzpeti kvišku. Dokler ne priznamo svojih napak in slabosti ter sprejmemo odgovornosti za svoja dejanja in odnose, ki jih imamo z drugimi, smo z ljudmi sposobni ustvariti le površinski stik. Ljudje nam služijo le za zapolnjevanje lastne praznine.

Duhovnost od spodaj v naših mislih in čustvih, strasteh in potrebah pomeni biti v dialogu z Bogom, kajti v naših čutenjih nas on konkretno nagovarja, pri tem pa odkrivamo svojo lastno resnično podobo ter postavljamo vse bolj svobodni in odgovorni ljudje, v stiku s sabo in življenjem, ki ga živimo.

Le v zavedanju, da ima življenje smisel, vse stvari svoj vzrok in posledico, lahko sprejmemo tudi svoje napake in slabosti. Le v spoznanju, da smo ljubljene Božji otroci, lahko presežemo lastne rane in negativne izkušnje, ki so se usidrale v nas in nam preprečujejo, da bi zmogli odpuščati sebi in drugim. Le Bog s pozitivnim sporočilom je tisti, ki lahko zamenja negativno sporočilo ponotranjenega roditelja pri odraslem.

Preobrat k duhovnosti je pri zdravljenju odvisnosti od zasvojenosti ključna sprememba, brez katere ne moremo ozdraveti. Za zasvojene ljudi je značilno, da poskušajo biti tisto, kar niso. V sebi so razcepljeni in niso v stiku niti z bistvenimi deli samega sebe. Vso energijo vlagajo v ohranjanje iluzij, ker bi se jim sicer sesul ves koncept življenja.

Tega so se zavedli tudi ustanovitelji AA (anonimnih alkoholikov), katerih program je postal najmočnejša duhovna sila ne samo v Ameriki, temveč tudi drugod po svetu. Vrednost programa je v priznanju svoje nemoči in podreditvi Božji volji, kar pa človeka ne izključuje, ampak ga pri zdravljenju, zorenju in spreminjanju vodi k pravilnemu vrednotenju samega sebe, uvidu v svojo preteklost, k razločevanju in odgovornemu ravnanju do sebe in drugih.

To je bilo nekaj misli iz moje naloge. Rada bi se zahvalila vsem tistim, ki so prispevali svoje izkušnje in nas z njimi obogatili.

Hladen decembrski zrak ostro boža obraz, medtem ko korak odzvanja od tal.

Korak sledi koraku. Megla, bučna svetloba novoletnih zamegljenosti me želi skreniti na stranpot.

Pa jaz, sem na pravi Poti?

V meni se kakor jutro zbuja neskončno pričakovanje. V srcu se kakor lokvanjev cvet oglašča nežna pesem - jutro neskončnega pričakovanja. Prevzema me toplina domačega ognjišča.

Postaja močnejša, prevzema me v popolnosti. Naenkrat megle ni, pot postane jasna kakor biserna reka. V pričakovanju ji sledim ... Vem, na pravi poti sem!!!

V soboto, 1. decembra 2007, smo se ob 10.00 zbrali v zgornji učilnici župnišča na Slovenski cesti 21, pri uršulinski cerkvi, da ustvarimo adventne venčke. Vilma nas je v imenu sester uršulink (novink) prijazno in spodbudno sprejela. Učilnico smo dodobra napolnili. Najprej smo prijetno pokramljali, nato pa se resno in zavzeto vrgli v delo.

G. župnik Dragan Adam je s pomočjo sester poskrbel za zelenje in druge pripomočke. Tudi udeleženci niso prišli praznih rok. Materiala je bilo tako dovolj. Najprej smo izdelali krog, ki nas spominja na neskončnost – kakor je večna Božja ljubezen. Nadaljevali smo z vpletanjem zelenih smrekovih vejic, od katerih je vel prijeten vonj in nam sporočal: Bog je z nami. Med opraviлом smo se spoznavali, prijetno zabavali, smejali in učili »veščin« eden od drugega. Usmerjala nas je Vilma, ki je s svojo izkušnostjo in blagim tonom vse povezala v celoto. Obenem je poskrbela, da je delo teklo kakor po maslu.

Treba je poudariti, da smo začutili radost pričakovanja. Besede so prijetno tekle. Tu in tam si opazil spretne roke, ki so pomagale drugim. Storzki, želodi in drugo okrasje so bili pripravljene, lepo in zavzeto. Končali smo s pritrditvijo sveč, ki nas spominjajo na štiri adventne nedelje: Bog je alfa in omega. V občudovanju naših venčkov smo zaznali svetlobo in toplino, ki se je širila med nami.

Odrasli smo z g. župnikom zaključili srečanje z duhovno poglobitvijo, da nas zaupanje v Boga dviga z lastne Kalvarije. Bog je ljubezen. Naj bodo preizkušnje celo težje, v njih je smisel, dokler je Ljubezen. V pričakovanju Rojstva se morata v nas najprej roditi upanje in vera, da bi se v nas in za vse nas lahko rodila Ljubezen. Duhovnikov umirjeni ton in zaupanje v Boga sta nas vse navdala z zaupanjem v dobro.

Naše »lučke ljubezni«, otroci, so se z novinkami zabavali ob gledanju svetopisemske pravljice. V družbi sester so imeli veliko opraviti tudi z ročnim nogometom. Polnih ust slastnih piškotov so že začeli veselo pričakovanje. Kakopak. Pri njih ni potrebnega »čiščenja«! Oni so že odprli vrata svojih src. Nikar ne zaostajajmo! Sledimo jim.

Odmevi:

Zapisala: Vilma Moderc

SILVESTRSKI POHOD

Zadnjega decembra 2001 sem se s skupinico pedagogov prvič podala v mesto z baklo: iz Šiške skozi Mostec, mimo živalskega vrta, skozi Rožno dolino, nato pa smo se za Maximarketom v velikem loku izognili množici, ki je imela namen na prostem dočakati novo leto v središču mesta. Cilj nočnega pohoda je bila Marijina kapela v cerkvi sv. Jožefa na Poljanah. Zadnja leta se pohoda udeležujem z razporočenimi.

Letos sem bila na njem že sedmič. Hčerka in njeni skavtski prijateljski so imele namen dočakati polnoč doma, zato sem se po večerji in blagoslovu poslovila in odšla v mrak mrzlega večera, ki ga je občasno

razsvetljeval pisan lesket petard. Hodila sem sama, zato sem se z lahkoto posvetila molitvi za ozdravitev bolečih spominov v naših razbitih družinah in prosila za ureditev odnosov med vsemi, ki smo ostali medsebojno povezani tudi po tem, ko je zakonski odnos razpadel.

Čeprav sem drobila korake, sem hitro prišla do koseške cerkve - zbornega mesta za začetek pohoda z baklami. Štirje, kolikor se nas je letos zbralo, smo imeli poleg dveh bakel še eno čelno svetilko in eno betlehemsko lučko miru. Preden smo začeli hoditi, smo se spomnili tistih, ki so mi telefonirali in povedali, da se bodo k Jožefu pripeljali, tistih, ki bodo šli z avti, ker jim bo tako lažje vzeti s seboj nekaj prazničnega za pod zob, tistih, ki so zaradi dežurstva v službi, in tistih, ki so morali ostati doma zaradi otrok.

Prvič smo bili v tej zasedbi in niti za ime drug drugega nismo vedeli. Prav zato je bila urica in pol hoje priložnost za medsebojno spoznavanje. Ker nas je družila izkušnja razveze, smo se hitro zaznali in naše zблиževanje je bilo spontano. Na dobri polovici prehojene poti sva imeli z Geni nekaj težav z baklama. Zaman sva ju poskušali popraviti. Zgovorna je bila Olgina pripomba, češ, ob vsej tehniki ravno preprosta svečka ne odpove, kajti zadnjo polovico smo si pot osvetljevali le z betlehemsko lučko v skrbnem Igorjevem varstvu. Kot očak iz starozaveznih zgodb je vodil skupinico treh žena stran od mestnega vrveža in nas varno pripeljal na Poljane.

Slabe pol ure je bilo še do začetka duhovnega večera, zato nas je Geni povabila na svoj dom. Skuhala je čaj in postregla okusne domače piškote. Kako dobro nam je del topli čaj z vonjem po cimetu, postrežen ob soju svečk. Našo notranjost in prostor, v katerem smo bili, je napolnil s čarobnim prazničnim vzdušjem. Kar težko smo prekinili pogovor in se odpravili proti Marijini kapelici, ki smo jo ob našem prihodu našli že precej zasedeno.

Ob 22h se je začel vodeni pregled leta. V spomin smo si priklicali dogodke, ki so se nas dotaknili, bili za nas pomembni in prek katerih se nas je v iztekajočem letu dotaknil Gospod. Usmerili smo se v želje, ki jih zase in naše najdražje nosimo v srcih. Kar je kdo zmožel in kolikor je lahko, je podelil z drugim, nato pa smo bili povabljeni v cerkev, kjer smo ob Sveti družini sklenili živ obroč. Na ta način smo objeli Dete, Marijo in Jožefa ter s pesmijo Sveta noč, blažena noč poskušali omiliti temo in mraz, ki ju lahko občutimo ne le s kožo, ampak tudi v medsebojnih odnosih.

Hvaležnost za vse, kar smo prejeli in česar smo bili deležni v tem letu, v veri, da je to za naše odrešenje dobro, smo ob 23h pokazali z udeležbo pri sv. maši, ki je jo daroval p. Silvo. Najbolj zagreti so po sv. maši pohiteli iz kapele, saj niso želeli zamuditi ognjemeta z ljubljanskega gradu, večina pa je v zakristiji povezala novoletno voščilo in prošnjo po Božjem varstvu za vse dni novega leta z medsebojnim druženjem in tako stopila v novo leto.

Ko sem odhajala proti domu, sem čutila v srcu mir in hvaležnost. Igor, hvala za luč, s katero si nas vodil skozi temo večera. Olga, hvala za zaupanje, ki zблиžuje. Geni, hvala za čaj s čarobnim vonjem. Morda nam uspe srečanje ob čaju ponoviti. Če ne prej, ob letu osorej.

Odmevi:

Kraški rob 2008

Pripravil: Vili Granda

Prvo letošnje potepanje nas je popeljalo proti Primorski. Pred sv. Jožefom smo se zjutraj še spraševali, kakšno bo kaj vreme, ali bo kaj megle, gledali smo se malo tako-tako, ker nas je bilo precej novih in se med sabo še nismo poznali (do konca dneva se je to temeljito spremenilo).

Nevio nas je že čakal na Primorskem in pohiteti je bilo treba. Z avtomobili smo se zapeljali malo više od Gračišča, kjer se je začetek naše poti strmo povzpel na Kraški rob. Nagrada za prvi vzpon »pogumne petnajsterice« je bila rahlo megljena, vendar se nad tem nobeden ni posebno pritoževal. Nevio nam je razložil, kaj vidimo (in tudi, kaj zaradi oblakov ne; ni kaj, bo treba še enkrat na tisti konec, da si to pogledamo ob jasnem dnevu). Pot nas je potem vodila do najvišje točke naše poti (Kuk), kjer se nas je voditelj usmilil in nam privoščil prvo malico. Ob koncu smo jo začinili še z domačimi bajaderami, ki jih je za nas pripravila Helena (večinsko mnenje: se še priporočamo!).

Pot nas je potem vodila po planoti proti jugu. Kmalu smo se ustavili ob jami, ki je bila ravno dovolj velika, da smo si jo lahko skupaj ogledali. Ker nas je čakal še lep kos poti, smo jo kar hitro ubrali naprej. Prijazno nas je pozdravil mlad policist v belem terencu, kar nas je spomnilo, da smo povsem blizu schengenske meje. In res ni bilo daleč do točke, kjer smo si lahko od zgoraj pogledali cesto med Sočergo in Plovanijo, vključno z mejnima prehodoma. Pot navzdol proti izviru (Mlini) je bila zaprta. Kljub temu smo izvir lahko videli (malo z razdalje), saj je bilo vode dovolj in je živahno žuborela izpod skal.

Po ogledu skalnega mostu in drugem najpomembnejšem dogodku - malici (Nevio je tudi postanke za ohrabritev previdno izbral), smo pot nadaljevali pod previsnimi stenami do najzahtevnejšega dela. V pravem plezalnem slogu smo se ob jeklenicah in lestvi povzpeli do Orlovega gnezda. Mislim, da si je marsikatera duša po tem vzponu malo oddahnila (pa ne zato, ker bi bila bliže nebes, ampak ker nam je ta vzpon dejansko dvignil adrenalin, saj tako zahtevnega dela poti na Kraškem robu nismo pričakovali). Proti zaključku naše poti je šlo potem igraje. Večinoma le še navzdol, skozi grmičevje in nizkorasli gozd (domačin nam je povedal, da je to območje znano po divjih merjascih; žal (ali na srečo) nismo srečali nobenega).

Nekajkrat vmes smo se prešteli, ali smo sploh vsi. Na zadnjem takšnem štetju nas je bilo samo še štirinajst, neznano kam je izginila Irena (Nevieva prijateljica). Njeno izginotje smo dokončno razumeli šele na koncu poti, kjer nas je pričakala topla enolončnica, zabeljena z domačim refoškom (prepričan sem, da se je zaradi svežega zraka, istrske enolončnice in »refošktransfuzije« naša krvna slika popravila vsaj za 30 %!). Ali ste vsi tisti, ki vas tokrat ni bilo z nami, kaj zamudili? Ne!!! Saj smo si bili vsi edini, da bomo to pot še kdaj ponovili. Se vidimo!

Istrska ušesa so prisluškovala našim pogovorom ...

Sprijeli smo se tudi s plezanjem.

DUHOVNE VAJE za razvezane v Ilirski Bistrici

SKUPINA SRCE VABI

na

DUHOVNE VAJE ZA LOČENE IN RAZVEZANE

S POSEBNIM PROGRAMOM ZA OTROKE

Kdaj: petek, 7. marca 2008, ob 19.00 do nedelje, 9. marca 2008., do 14.00

Kje: v Ilirski Bistrici v samostanu pri sestrah notredamkah

Naslov: Zdravljenje z Božjo besedo v letu družine

Vodi: p. dr. Viljem Lovše DJ

Program za otroke: s. Martina Radež in ga. Davorina Petrinja

S seboj prinesite Sveto pismo, zvezek in pisalo, posteljnino in brisačo.

Prijave sprejema: Helena Reščič, 041664842; helena.rescic@kks-kamnik.si

Koledar prireditev v februarju in marcu

- Vsako **sredo** ob 20h so v kapeli Duhovnega središča sv. Jožefa v Ljubljani duhovni večeri. Namenjeni so učenju novih oblik molitve. Skozi leto se zvrsti več voditeljev, ki predstavijo različne načine molitve, v "letu družine" predvsem družinsko molitev. Razpored duhovnih večerov januar-marec:
 - 30. 1. 2008, vodi p. Damjan Ristić DJ, tema: Družina
 - 6. 2. 2008 (PEPELNICA), vodi p. Ivan Platovnjak DJ, tema: Čas posta - čas ozdravljajoče zakonske molitve
 - 13. 2. 2008, vodi p. Ivan Platovnjak DJ, tema: Zakonci - vaša telesa lahko postanejo molitev
 - 20. 2. 2008, vodi p. Ivan Platovnjak DJ, tema: Jezik nežnosti med zakonci - jezik molitve
 - 27. 2. 2008, vodi p. Ivan Platovnjak DJ, tema: Moč blagoslavljanja v zakonu in družini
 - **5. 3. 2008, vodi Vilma Moderc, "skupina SRCE", tema: Mati samohranilka in družinska molitev**
 - 12. 3. 2008, vodi Lojze Čemažar, tema: Umetnikova družina moli
 - 26. 3. 2008, vodi Milan Debeljak, tema: Družinski oče, pesnik (predstavitev čudovite zbirke sonetov)

SEMINARJI:

Kako razvijati samozavest in samospoštovanje? Vabimo vas na seminar Spodbujanje razvoja samozavesti in samospoštovanja. Opozarja na ključni pomen samospoštovanja pri učiteljih, starših in otrocih. S predavanji in vajami osvetli povezanost med osebnostjo, vedenjem in učno (ne)uspešnostjo. **Vodi:** mag. Silvo Šinkovec s sodelavci. **Kotizacija:** 95,00 EUR. **Samoplačniki:** 65,00 EUR.

- 2. izvedba: Celje, **18.-20. 4. 2008. Prijave:** do 10. 4. 2008, 01/43-83-987, dkps.seminarji@gmail.com.
- DKPS vabi na seminar **Osebni dnevnik:** III. izvedba: 11.-13. 4. 2008 (1. del) in 16.-18. 5. 2008 (2. del). *Trajanje seminarja:* 32 ur. *Število udeležencev:* do 60. *Ciljna skupina:* posamezniki ali skupine. **Vodi:** mag. Silvo Šinkovec s sodelavci. **Prijave:** 01/43 83 987, dkps.seminarji@gmail.com.
- **DAN OSEBNEGA DNEVNIKA.** Namenjen je vsem, ki so že bili na 1. in 2. delu seminarja *Osebni dnevnik*. *Trajanje:* 8 ur. *Število udeležencev:* do 60. *Ciljna skupina:* osebe, ki so že bile na 1. in 2. delu seminarja. **Vodi:** mag. Silvo Šinkovec s sodelavci. **Izvedba: 26. 4. 2008.**
Prijave: 01/43 83 987, dkps.seminarji@gmail.com.
- Seminar: **NENASILNO SPORAZUMEVANJE:** prepoznati nasilno vedenje in usposobiti za vodenje komunikacije, da se nasilno vedenje ustavi. Po metodi M. B. Rosenberga razvijati veščine za ustvarjanje kulture nenasilnega sporazumevanja v šoli. *Trajanje:* 16 ur. *Število udeležencev:* do 15. **Vodi:** Marjan Žveglič. **Izvedba:** 7.-8. 3. 2008. **Prijave:** 01/43 83 987; dkps.seminarji@gmail.com.

POMOČ:

Svetovalnica za pomoč ljudem v stiski

V okviru DSJ - ZSI je začela delovati **Svetovalnica za pomoč ljudem v stiski**, v okviru katere svetovalci pomagajo v osebnih stiskah, pri težavah v odnosih, vzgoji in partnerstvu, razvezanim in na področju oseb s posebnimi potrebami.

Info in naročanje: vsak delovni dan med 13. in 14. uro po tel. št. 01/2322-077.

SKUPINA SRCE
VABI NA
SMUČARSKO-POHODNI IZLET

v soboto, 2. februarja 2008, na Sv. Višarje

Kdor ne smuča, bo šel lahko na sprehod ali si privoščil sankanje skupaj z otroki na sankališču. V Žabnici so urejene tudi tekaške steze, tako se bo za vsakogar našlo kaj primernega. Če bodo vremenske razmere ugodne, se bomo na Višarje podali peš. Pot sicer ni zahtevna, vendar je pozimi potrebna planinska oprema (pohodni čevlji, nepremočljiva obleka, pohodne palice). Hoje je za približno 3-4 ure.

Če Bog da, se nam bo pridružil tudi p. Vili. Z Višarij se bomo pohodniki vrnili z žičnico ali peš (odvisno od vremenskih razmer in časa).

Cenik: povratna karta za žičnico 12 EUR; enosmerna 8 EUR. **Cena smučarske karte:**

odrasli: celodnevna 27,50 EUR (5-urna 24,50 EUR; 4-urna 22,50 EUR; 3-urna 20,50 EUR; 2-urna 18,00 EUR);

mladina (15–22 let): celodnevna 23,50 EUR (5-urna 21,50 EUR; 4-urna 19,50; 3-urna 18,00; 2-urna 15,00);

otroci (7-14 let): celodnevna 18 EUR (5-urna 16 EUR; 4-urna 14 EUR; 3-urna 12 EUR; 2-urna 10,50 EUR).

Do Žabnice se bomo peljali z osebnimi avtomobili. Zberemo se ob 7.30 pri sv. Jožefu v Ljubljani. Vrnili se bomo v poznih popoldanskih urah.

Zaradi organizacije prevoza so potrebne prijave po elektronski pošti:

helena.rescic@kks-kamnik.si, ali po telefonu št. 041 664 842.

SKUPINA SRCE

letovanje v domu Karitas, Soča v Trenti, 6.-13. julija 2008

Prijave zbiramo do zapolnitve mest: bozena.opara@siol.net, 041-449-202.

Za **prenočitev** plačate na **februarskem srečanju** skupine 25. 2. 2008:

- odrasli in otroci 24 evrov (6 x 4 evre).

Za **hrano** plačate do **junijskega srečanja** skupine Srce:

- odrasli 24 evrov (6 x 4 evre),

- prvi otrok 12 evrov (6 x 2 evra),

- drugi in vsak naslednji otrok 6 evrov (6 x 1 evro).

Denar zbira **Tomaž Rozman**.

Kdor more, naj prispeva več za stroške udeležencev v finančni stiski!

Za vas smo prebrali: Na pomoč! Moj moški je fantek!

Založba: Didakta, št. strani: 190, vezava: mehka, format: 15 x 20 cm.

Vir: www.didakta.si/e-knjigarna/prirocniki/osebna_rast/na_pomoc_moj_moski_je_fantek.html

Ko sem bila mlada, sem bila tako zelo romantična. In seveda trdno prepričana, da bom srečala čudovitega moškega. Noro se bova zaljubila drug v drugega, se poročila, imela tri krasne otroke in »živela srečno do konca svojih dni«. Zdaj, po štirinajstih letih zakona, pa je resničnost taka, da sem sama s štirimi otroki. Eden izmed njih je moj mož.

Psihoterapevtka Betty McLellan je napisala knjigo, ki je resna in hkrati duhovita. Z velikim občutkom piše o razmerah, ki spravljajo ob živce zelo veliko žensk. Trdi, da je čustvena nezrelost moških nekaj običajnega, in svetuje, kaj lahko stori ženska, da se ji ne bo treba vdati v usodo zagrenjene in depresivne ali nejevoljne žrtve.

»Fantje so pač fantje: to frazo smo tolikokrat slišali - jo celo izrekli - da bi moške razbremenili odgovornosti. Toda, kot nam pokaže Betty McLellan, s takšnimi izgovori delamo medvedjo uslugo fantom, moškim, ženskam - vsej družbi. V interesu vseh je, da moški prevzamejo odgovornost za svoje grdo vedenje. *To knjigo bo hotela prebrati vsaka ženska in moral bi jo prebrati vsak moški*«

Dale Spender

Priročnik govori o ženskah, ki so prepričane, da hodijo z resnimi moškimi, ugotovijo pa, da so njihovi partnerji nedorasli, čustveno nezreli in neodgovorni fantki. Knjiga je polna praktičnih nasvetov, kako ravnati v primeru, če je partner nasilen, če vara, če zanemarja svoje gospodinjske dolžnosti ipd. Avtorica brez dlake na jeziku ženskam v stiski svetuje, kako naj se postavijo zase in kako naj partnerja, kadar je neozdravljivo neodgovoren in brezupen primerek moške vrste, brez sentimentalnosti dajo na čevelj.

Oglasi, obvestila

- **Srečanja skupine Srce** v tem šolskem letu **bodo še**: 25. 2. 2008, 17. 3. 2008, 21. 4. 2008, 26. 5. 2008 in 23. 6. 2008.
- Na voljo je še nekaj majic z emblemom skupine **SRCE** po ceni **8 EUR**.
- **Prostovoljne prispevke** lahko oddate na vsakem srečanju skupine **SRCE** Cvetki Videnič. Če vam bolj ustreza, jih lahko nakažete na transakcijski račun Rezidence sv. Jožefa, št. 02014-0253671357, s pripisom: za skupino SRCE (darovi za Duhovno središče, Nova Ljubljanska banka, d. d., podružnica Moste).

* * *

- **Vsa glasila skupine SRCE** so na voljo na spletni strani jezuitov: <http://jezuiti.rkc.si/?q=node/view/40>. Tudi sicer ste vabljeni, da obiščete to stran, saj so na njej sveži podatki o dogodkih, duhovnih vajah ...
- Vsi bralci glasila SRCE ste nagovorjeni, da ga popestrite in obogatite s svojim prispevkom. Pošljite ga po e-pošti: helena.rescic@kks-kamnik.si, ali na naslov: Helena Reščič, Ljubljanska 21e, 1241 Kamnik.